

Tekala je mala Tončka po travniku in se je smehljala; trgala je cvetke — cvetka sama!

Cvetice naokoli so se ji priklanjale in jo ogovarjale z velikimi, nedolžnimi očmi:

„Tončka majčkена! Ti si sama cvetka, zato le skakljaj med nami! — — O ti mala rožica, veseli se vedno takó, kakor se sedaj!“

Šumeli so kraj livad temni gozdovi, bučali in hrumeli so v vetru; prijeten hlad je vel okrog Tončkinih lic in ji poljubljal bose nožice.

Vrtela se je na livadi Tončka in se je smehljala, trgala si je cvetice in jih spletala v šopek . . .

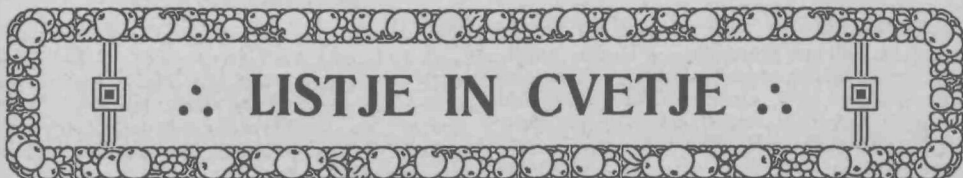
* * *

Večna pomlad rajaj v naših srcih, večna kakor neskončna lepota brez mej! Čista naj bodo naša srca v tem raju, čista v vsi lepoti! Saj je zemeljska lepota le odsev nebeške lepote!

In ve, o cvetice na livadah, zasmejte se vse majhne in uboge: velika je radost v raju, čista in nedolžna plava duša nad temi livadami, in v solncu vam goré lica, o cvetke uboge!

Pa bo prišla Tončka na travnik, na livado in se bo zasmejala s cvetkami: zakaj njena nedolžna dušica bo plavala visoko v zraku nad livadami in cvetkami in bo pevala kakor angelček . . .

Cvetinomirski.

Spomin vzorne učenke.

Dne 10. aprila t. l. je umrla 17 let stara Marija Malnarič iz Semiča. Blaga pokojnica je obiskovala ljudsko šolo v Semiču in potlej dekliško meščansko šolo pri šolskih sestrah d. N. D. v Šmihelu. Dovršivši osemrazredno ljudsko šolo je vstopila v učiteljšče šolskih sester v Mariboru, kjer je dovršila I. letnik z najboljšim uspehom. V letu 1909 je stopila v II. letnik, a meseca februarja 1910 je morala vsled bolehnosti opustiti študije v nadi, da si doma okrepi svoje rahlo zdravje. Težko se je ločila od svojih součenk in samostana in je vedno hrepenela nadaljevati šolo ter s tem dospeti do svojega cilja in tako mogla delovati v blagor šolske mladine. Bolezen se pa ni hotela zboljšati, ampak je postajala vedno hujša in slednjič je neizproslija smrt pretrgala nit mlademu življenju. Med boleznijo je bila vsa vdana v božjo voljo, dasi je trpela neznosne bolečine, prenašala jih je vedno s

prijaznim nasmehom, in smehljaje se, je izdihnila svojo lepo dušo. Vse njeno življenje je bilo vzgledno. Svojim tovarišicam je kazala z lepim vedenjem, kako je treba preživeti mladino mlada leta; zato je pa tudi neustrašeno brez bojazni zrla smrti v oči, kajti čutila je, da bo kmalu umrla, in to je trdila še zadnjo uro. — Ona uživa sedaj v nebesih plačilo za svoje vzorno vedenje in se veseli pri Onem, ki ji je dal in vzel življenje. — Bila je pa tudi priljubljena pri domačincih, to je pokazal izprevod, katerega se je udeležilo zelo veliko število njenih prijateljic in prijateljev, ki so jo čislali v življenju. Pogreba se je udeležilo tudi učiteljstvo semiške in črešnjevške šole. Domače pevke so ji zapele nagrobnico, kakor je sama želela, ker je bila v življenju prijateljica lepega petja. Njenim dobrim roditeljem naj bo pa v tolažbo to, da imajo priprošnjico pri Bogu, ki jih gotovo ne bo pozabila v nebesih, ker jih je v življenju tako otroško ljubila. Vsem součenkam se priporoča v blag spomin! — Počivaj v miru, blaga Micika!

—/.

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Čas.

Čas vse premore. — Čas premaga vse. — S časom se vse postori. — Čas vse prinese in vse odnese. — Čas pregrizne vsako vrvo, naj bo še tako debela. — Čas žre železo. — Čas ukroti vse reči. — Čas vse v kozji rog užene. — Čas dela čudeže. (*Izgotovi reči, ki so se zdele nemogoče.*)

Čas vse dozori. — Čas prinese sad. ne njiva. — Ne češe glavnik, marveč čas. (*Leta store, da izpadejo lasje.*)

S časom pride vse. — S časom vse mine. Čas vse podorje. — S časom dozori tudi pozno sadje. (*Polagoma tudi neukreten človek kaj doseže.*)

Čas je najboljši zdravnik. — Čas ozdravi vse bolečine. Čas ozdravi vse rane. — S časom gre vse gorje. — Čas premaga vso žalost. — Čas mori skrbi. — Čas utolaži jezo. — S časom vse zabimo. — Kar čas prinese, pomaga čas nositi. — Vsaka reč le en čas trpi, je rekel Gorenjec, ko je Francoza zibal. (*Ze z ozirom na telesno zdravje je treba večkrat kar čakati, da narava sama premaga bolezen; še bolj pa se iznebimo dušnih bolečin s tem, da jih polagoma pozabimo, ali pa se jih nekako privadimo, ali pa jim preneha vzrok sam po sebi.*)

Čas je denar. — Nič ni dražjega kot čas in nič se bolj ne zapravlja. — Dobro porabljeni čas spravi človeka na konja. — S časoma zapravi kmet svoj denar. (*Tako se — bolj rahlo — reče tudi imenitnemu zapravljevcu.*)

Vse le nekaj časa, Bog vekomaj. — S časoma minejo tudi slabi časi. — Slabi časi ravnotako minejo kot dobri. (*Tolažba v nadlogah.*)

Čas se hitro izpremeni; kdor je jokal zjutraj, se že smeje zvečer. — Kako se izpreminjajo časi! — Čas prinaša rože, pa jih zopet odnaša.

Čas pride in odide. — Čas pride in čas gre; blagor jim, ki ga prav rabiti hté. — Čas se odtaka kot voda. — Čas nič ne vpraša za zvonove (*za ure*). — Čas ni na kol privezan. — Tako gre čas od nas! (*Dober napis na uri!*) — Čas ima peruti. — Čas ima dolge noge.

Čas rani in zaceli. — Čas prinaša rože, pa tudi trnje. — Čas prinaša srečo, pa tudi težave. — Čas gradi in podira.

Vsaka reč o svojem času je najboljša. — Vsaka reč (vsakdo) ima svoj čas. — Čas nikogar ne čaka. — Časa in priložnosti nima nihče v rokavu. — O pravem času je treba gasiti. — Ni več časa za boj, ko je glava odletela. — Kdor ima čas, naj ne čaka časa. — Času ne smemo pustiti časa. (*Ugodno priložnost moramo porabiti, da nam je ne odnese čas.*) — Ne prezreti svojega časa! — Mi se moramo

ravnati po času, ne čas po nas! — Vsak čas je treba pogledati, odkod veter piha. — Po času ni časa. (*Porabi sedanji trenotek!*) — Pred časom ni nihče moder. (*Od male dece ne smemo preveč pričakovati ali zahtevati.*) — Kadar čas je, — takrat pa le!

Treba je vse storiti o pravem času. — O pravem času je treba usta odpirati in zapirati. — Kdor stori vse o pravem času, naredi iz ene reči dve, tri. — Kdor zamudi čas setve, temu se ni treba potiti ob žetvi. — Kdor da o pravem času, da dvakrat. — Kdor pravi čas zamudi, dobi (za kosilo) kosti. — Kdor o pravem času noče, takrat ne more, kadar hoče. — Kdor ne krpa o pravem času, mora delati na novo. — O pravem času začeto, je že na pol storjeno.

Čas pridobljen, vse pridobljeno. — Čas izgubljen, vse izgubljeno. — Izgubljeni čas se ne da več nadomestiti. — Izgubljeni čas se nikdar več ne vrne. — Kdor si je pridobil čas, si je pridobil vse. — Čas, izrečena beseda in mladost se ne da več nazaj priklicati. — Čas je življenje, in življenje je čas. (*Torej je treba štediti čas in dobro porabiti trenotke.*)

Vsaki reči je treba časa. — Časa je treba, četudi jahaš na hitrem konju.

Novi listi in knjige.

Obnovljeni Vrtec. Mladinska knjiga s slikami. I. Uredil Anton Kržič. V Ljubljani 1911. — Vezani izvod po 3 K. — Večkrat se je že popraševalo po starih letnikih našega „Vrtca“. Pa ni jih več naprodaj. Zato smo se odločili za novo izdajo najstarejših letnikov. Prvi zvezek je že izšel in je res ves prenovljen: kar je bilo poprej raztreseno po raznih številkah, je zdaj lepo skupno razpostavljeno po sličnosti vsebine; nekaj sestavkov in tudi slik je čisto novih. Upamo, da se bode naš že itak priljubljeni „Vrtec“ še bolj prikupil v tej novi lični obliki. Bodi toplo priporočen mladini in njenim prijateljem. Prodaja se v „Katoliški Bukvarni“.

Uganka.

Z m tresk se združi ognjevit,
Z f zove mož se plemenit,
Z b slednji enkrat bo pokrit.

R. H.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil „Internus“)

Katero tele tako glasno muka, da se lahko sliši iz Ljubljane na Dunaj?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsakega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravnništvo Sv. Petra cesta šl. 78 v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.